

nov, na klice pa se je z brezpotja prikazal neznanec, ovešen s klini, ki je v slovanskem jeziku začel razlagati, da je nekje tam zgoraj pustil sina, ki da počiva, verjetno spí, potem ko je utrujen prišel iz Stene, ne ve pa natančno, kje ga je pustil. »Ko smo šli prek Letališča,« pravi Branko Klinar, »smo videli sledi, tam se je Čeh spomnil, da je ta dan že šel tod, in tudi to, da je sina pustil na kraju nedaleč od dolgega jezika snega, od koder se kot dve očesi vidita beli melišči in tudi Vodnikova koča.« Glede na to razlago je Branko, odličen poznavalec teh hribov, sklepal, kje bi lahko bil sin in trojica se je napotila tja.

V resnici so bili kmalu pri fantu, ki je ležal na nahrbtniku in z glavo na plezalni vrvi, oblečen v premočene, pomrznjene in raztrgane kratke hlače — pajkice. Dolen ga je, kolikor je bilo le mogoče, preoblekel v svoja suha oblačila, toda ko ga je obračal, se mu je zdel nekako trd. Fant je spraševal po mami, sicer pa je bil v žalostnem stanju.

Kaj bi lahko Branko in Domen Klinar še storila za ubogega fanta, ko nista imela radijske postaje, da bi poklicala na pomoč? Ker sta natančno vedela, kje je, sta se nemudoma odpravila v dobro uro oddaljeno Kočo na Doliču. Oskrbnica **Ivanka Jalen** je po radijski zvezi takoj obvestila gorske reševalce v Bovec, iz koč pa sta pol ure po Branetovem in Domnovem prihodu odšla **Marcel Vogelink** in **Marko Vovk** z dvema odejama, tremi litri čaja in sendviči v nahrbtniku. Hodila sta proti starí vojašnici Morbegni, klicala in najprej zaslíšala, potem pa zagledala oba Čeha.

MARCEL IN MARKO IZ KOČE NA DOLIČU

Bil je presunljivo žalosten prizor: oče je čepel za sinom in ga držal pod pazduho, sin je napol sedel in napol visel na njegovih rokah, usta je imel odprta in oči so mu strmele v daljavo. Obleko je imel zaradi dežja, ki je spet padal, popolnoma premočeno in noge v nahrbtniku, okoli obeh pa so bile razmetane njune stvari.

Prišla sta isti trenutek, ko sta prišla, ob 17.15, ogrnila fanta z odejama in mu poskusila dati čaja, ki pa ga ni mogel več požirati. Masirala sta ga po rokah, nogah in prsnem košu, fant pa se je občasno oglašal z zamolkli mi kriki bolečine.

Tam ga nista mogla pustiti, to sta Marcel in Marko vedela. Tako ga je Marko naložil na hrbet in ga nekaj korakov nesel, vendar se mu je pod nogami močno udiralo in bi lahko skupaj s ponesrečencem padel čez rob. Tako so dečka naložili na odejo in ga skupaj nekaj časa nesli, ko ni šlo več, pa so ga v zavetnem kraju zavili v Markovo bundo in v obe odeji ter ga položili na bok. Z njim je bilo vse slabše; zadnji čas je samo še ječal. Medtem ko je šel oče po njuno opremo, ki jo je bil pustil tam, kjer je bil toliko časa sin, sta Marcel in Marko sina masirala, ko pa se je oče vrnil, je začel sinu dajati umetno dihanje.

Nenadoma se je dvignil od njega in dejal: »Končano je, umrl je...«

In je zajokal, vmes molil, se spraševal, kje je na tem svetu pravica, da mora tako mlad človek umreti, in da bi bilo najbolje, če bi se sam pri tej prici odšel za njim. Ves čas je sina božal po dolgih svetlih laseh.

Medtem ko so čakali na gorske reševalce, saj sta bila ob Slovence prepričana, da je oskrbnica Ivanka natančno opisala, kje so, jima je oče pripovedoval, od kdaj sta že v gori, kako sta plezala, kako se je skvarilo vreme in kako je zadnje približno pol ure sina skoraj dobesedno prinesel iz stene, potem pa se v napačno smer odpravil po pomoč. Izguba je bila še toliko hujša, ker je bil Jarek, kot mu je bilo ime, sin edinec.

POMOČ IZ DOLINE

Nekoliko po sedmi večerni uri je četverica nad Morbegno zaslíšala hrup helikopterja. Megla se je občasno trgala. Marcel si je slekel oranžen anorak in mahal z njim, da bi jih pilot videl — in jih je res. Helikopter je pristal, iz njega so skočili štirje reševalci, prišli k ponesrečencu z dvema vrečama opreme, eden se je nagnil nad fanta, mu segel pod vetrovko, rekel »saj je še topel«, naložili so nesrečnega mladeniča, vkrcal se je tudi njegov nesrečni oče, eden od reševalcev je Marcelu in Marku še rekel »vidva pa zdaj kar pojdita nazaj« in ljudje iz helikopterja so brez pozdrava odleteli.

»Midva z Markom pa sva lanskega 1. julija pozno popoldne vso pot do Doliča razglabljala o tem, ali sva naredila vse, kar sva mogla, pa na to vprašanje nisva mogla odgovoriti,« nam je pripovedoval Marcel Vogelink.

Brž ko je helikopter odletel, se je nad triglavskimi gorami zjasnilo: zdelo se je, kot da se je gora morala odeti v črnino, ko je jemala svoj davek, potem pa si je spet nadela svoja najlepša oblačila.

Ko zdaj premišljujemo o tej nesreči, se nam vnovič potrjuje pravilo, kako lahko vsakdo, ki se znajde na kraju gorske nesreče, bistveno pomaga. Če ne bi bilo lanskega 1. julija pod Triglavom štirih domačih fantov iz dveh planinskih koč, ki so sicer vsakomur vedno pripravljeni pomagati, bi se ta tragedija lahko končala še bolj tragično: če bi oče Čeh že našel sina, ju helikopter v megli nad Steno ne bi videl, oče pa še ene noči zunaj verjetno ne bi preživel.

Najine poti

DAVORKA LAMUT-DADA

*Ko se jutranja zarja v vrhove ozre,
le ti zažarijo v vsej svoji lepoti.
Večerna ko zarja pogleda odpre,
vsi bi šli žarkom prelepim naproti.*

*Še blisk in grmenje tišine ne moti,
deževne so kaplje odsevi z neba.
Vsi srečni vseeno gremo po tej poti,
saj čisto obzorje osreči oba.*

*Sonce in rože in beli oblaki,
vse to — in še več nam oko oživi.
Nad nami pa krasni gorski orjaki,
ljubezen se najina z njimi krepí.*